

เวลามีค่าล้ำ
เกินกว่าทรัพย์สินมากมาย
ใช้เพื่อหยุดมุ่งหมาย
จงอย่าได้เกียจคร้าน

บรรยาย
โกฏิล้าน
ไปสู่ ธรรมเฮย
ปล่อยฟังซ่านเสมอ

ตะวันธรรม

อย่ากินบุญเก่า

วันพฤหัสบดีที่ ๒๖ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๕

เมื่อเราบูชาพระรัตนตรัยกันเสร็จเรียบร้อยแล้ว ต่อจากนี้ไปตั้งใจให้แน่นแน่ว มุ่งตรงต่อหนทางพระนิพพานกันทุกๆ คนนะ ให้นั่งขัดสมาธิโดยเอาขาขวาทับขาซ้าย มือขวาทับมือซ้าย ให้นิ้วชี้ของมือข้างขวาจรดนิ้วหัวแม่มือข้างซ้าย วางไว้บนหน้าตัก พอสบายๆ หลับตาของเราเบาๆ ค่อนลูก พอสบายๆ คล้ายๆ กับตอนที่เรากำลังจะหลับ อย่าไปبيبป्लीอกตา อย่ากดลูกนัยน์ตา

แล้วก็ทำใจของเราให้เบิกบาน ให้ชุ่มชื้น ให้สะอาด บริสุทธิ์ ผ่องใส ไร้กังวลในทุกสิ่ง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องอะไรก็ตาม ให้ปลดให้ปล่อย ให้วาง ทำใจให้ว่างๆ

คราวนี้เราก็มาสम्मติว่า ภายในร่างกายของเราปราศจาก
อวัยวะ ปอด ตับ ม้าม ไต หัวใจ เป็นต้น สम्मติเป็นที่โล่งๆ
ว่างๆ เป็นปล่อง เป็นช่อง เป็นโพรง กลวงภายใน คล้ายๆ ท่อ
แก้ว ท่อเพชรใสๆ

หยุดเป็นตัวสำเร็จ

คราวนี้เราก็มานึกทบทวนคำสอนที่พระเดชพระคุณหลวงปู่
ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกายท่านได้อบรมสั่งสอนมา สรุปได้ว่า
“หยุดเป็นตัวสำเร็จ”

“หยุด” ก็คือเอาใจมาหยุด ใจที่แวบไปแวบมา คิดไป
ในเรื่องราวต่างๆ ให้ดึงมาหยุดนิ่งอยู่ภายใน ที่ศูนย์กลางกาย
ฐานที่ ๗ ซึ่งอยู่ในกลางท้องของเรา ในระดับที่เหนือจากสะดือ
ขึ้นมา ๒ นิ้วมือ เอาใจมาหยุดนิ่งตรงนี้ โดยกำหนดบริกรรม
นิมิตเป็นภาพ หรือถ้าเรามั่นใจว่าไม่ฟุ้ง ก็ไม่ต้องนึกเป็นภาพ
แต่ถ้าหากใจยังอดฟุ้งไม่ได้ ก็ควรจะนึกเป็นภาพ เพื่อให้ใจมีที่
ยึดที่เกาะ ที่ผูกเอาไว้ เพราะใจของเราเหมือนม้าพยศ ไม่อยู่ใน
อำนาจในบังคับบัญชา จำเป็นจะต้องผูกเอาไว้ เหมือนผูกม้าพยศ
เอาไว้กับหลัก

เราก็ผูกใจเอาไว้กับบริกรรมนิมิต คือ ภาพ จะเป็นดวง
แก้วใสๆ ก็ได้ จะเป็นพระแก้วใสๆ ก็ได้ หรือจะเป็นภาพหลวงปู่
คุณยายก็ได้ หรือเป็นภาพที่เราคุ้นเคย จะเป็นเพชรนิลจินดา

ผลหมากรากไม้ เป็นต้น หรือจะเป็นภาพอะไรก็ได้ แต่ต้องเป็นภาพที่นึกแล้วใจของเราบริสุทธิ์ สูงส่ง

สมมติว่า เรานึกถึงดวงใส ๆ ก็ตรีนึกถึงดวงใส ใจหยุดอยู่ที่กลางดวงใส ๆ

“ตรีก” ก็คือนึกอย่างเบา ๆ สบาย คล้าย ๆ กับเรานึกถึงสิ่งที่เราคุ่นเคย สมมติเรานึกถึงดวงใส ใจหยุดอยู่ในกลางดวงใส ๆ นี่ พร้อมกับประกอบบริกรรมภาวนาในใจว่า สัมมาอะระหัง เรื่อยไปเลย ก็ครั้งที่ได้ จนกว่าใจจะหยุดจะนิ่ง

เวลาใจหยุดนิ่ง มันจะทิ้งคำภาวนาไปเอง จะมีอาการคล้าย ๆ กับว่า เราลืมคำภาวนาไป แต่ใจไม่ฟุ้งไปคิดเรื่องอื่น หรือเกิดความรู้สึกว่า ไม่อยากจะภาวนา สัมมาอะระหัง ต่อไปอยากจะรักษาใจให้หยุดให้นิ่งเฉย ถ้าเกิดอาการหรือความรู้สึกอย่างนี้ เราก็ไม่ต้องย้อนกลับมาภาวนาใหม่ให้รักษาใจให้หยุดนิ่งอยู่ในกลางดวงใส ๆ ไปเรื่อย ๆ ไม่ช้าจะถูกส่วนเอง

ดวงภายใน กายภายใน

พอถูกส่วนเข้า ก็จะตกศูนย์วบเข้าไปภายใน ไปที่ฐานที่ ๖ จะไปยกเอาดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์หยาบลอยขึ้นมาเป็นดวงใส ๆ บริสุทธิ์ประดุจเพชร โตเท่ากับฟองไข่แดงของไก่ ดวงนี้หลวงปู่ท่านเรียกว่า ดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน หรือ

ดวงปฐมมรรค เป็นดวงธรรมเบื้องต้น เมื่อธรรมดวงนี้บังเกิดขึ้น การเดินทางเข้าไปสู่ภายในก็จะเริ่มต้นในเส้นทางสายกลางของพระอริยเจ้า โดยมีจุดหมายปลายทางคืออายตณนิพพานท่ามกลางเราก็จะพบดวงธรรม พบกายมนุษย์ละเอียด กายทิพย์ รูปพรหม อรูปพรหม แล้วก็จะพบพระรัตนตรัยคือ ธรรมกาย

พระรัตนตรัยนั้นแหละ จะนำเราข้ามวัฏสงสารไปสู่ฝั่งพระนิพพานได้ จะเข้าถึงธรรมกายโคตรภู กายธรรมพระโสดาบัน กายธรรมพระสกิทาคามี กายธรรมพระอนาคามี กายธรรมพระอรหัต คือจุดหมายปลายทาง นี่สำหรับคนที่สามารถน้อมใจมาที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ได้เลย

เริ่มต้น ณ จุดที่สบาย

ส่วนบางท่าน จะน้อมนึกมาไว้กลางกาย กลางท้องมันยาก เราก็เริ่มต้น ณ จุดที่ง่ายก่อน ที่ทำแล้วเรารู้สึกว่า มีความพึงพอใจ มีความสุขสนุกกับการที่ได้วางใจ ณ ตรงนั้น วางแล้วก็มีชีวิตชีวา ใจจะใส จะเริ่มต้นจากตรงนั้นก่อนก็ได้ เช่น ที่ข้างหน้า ที่ตรงปากช่องจมูก หึ่งซ้าย ชายขวา หรือที่หัวตา ตรงที่น้ำตาไหล หึ่งซ้าย ชายขวา หรือที่กลางกึ่งศีรษะ ในระดับเดียวกับหัวตาของเรา หรือที่เพดานปาก ช่องปากอาหารสำลัก หรือปากช่องคอเหนือลูกกระเดือก จนกระทั่งถึงกลางท้อง ที่ฐานที่ ๖

จะเริ่มต้นจากตรงไหนก่อนก็ได้ ที่เรามีความพึงพอใจ เอาตรงนั้นนะ ว่ากันตามถนัด แต่อย่าให้ขัดหลักวิชา แล้วเราก็ตรึกนั่งอยู่ตรงนั้นไปเรื่อย ๆ ตรงนั้นไปก่อน จนกระทั่งถึงจุด ๆ หนึ่ง ใจมันนุ่มนวล คือไม่แข็งกระด้างแล้ว เราจะน้อมเข้ามาข้างในที่ฐานที่ ๗ ก็ได้ เราก็ค่อย ๆ น้อมมาจากตรงนั้น หรือบางทีมันลงมาเองเลย มันวิ่งเข้าไปข้างในเลย อย่างนี้ก็ได้นะลูกนะ เพราะฉะนั้นใครถนัดอย่างไร เรายกเอาอย่างนั้นไปก่อน แต่อย่าลืมนั่งอย่างมีชีวิตชีวา อย่าซังกะตายนั่ง นั่งอย่างสบาย ๆ เบิกบาน แ่มชื่น ให้ใจใส ๆ

อย่ากินบุญเก่า

อย่าให้วันหนึ่งคืนหนึ่งผ่านไปโดยการกินบุญเก่า ใช้บุญเก่า เพราะบุญเก่าใช้ไป มันก็มีวันหมด เราจะต้องสั่งสมบุญใหม่เพิ่มขึ้นทุกวัน ทุกคืน ทุกอนุวินาที อย่างที่ให้การบ้านไปนั้นแหละ บางจังหวัดเราก็ให้ทาน บางจังหวัดเราก็รักษาศีล บางจังหวัดก็เจริญภาวนา ศีลกับภาวนานี้รักษาไม่ยาก ทานเราอาจจะต้องใช้ในบางจังหวัด เพราะฉะนั้นง่ายที่สุดคือภาวนา หมั่นทำการบ้านทุกวันให้สม่ำเสมอเถอะ เดี่ยว

ลูกทุกคนก็ต้องเข้าถึงดวงธรรม ถึงกายภายใน
ถึงพระธรรมกายจนได้ ถ้าได้ทำ เราก็ทำได้ ทำ
ไม่ได้ เพราะไม่ได้ทำเท่านั้น

ถึงธรรมกาย ชีวิตจึงจะปลอดภัย

ต้องถึงธรรมกายนะลูกนะ ชีวิตจึงจะปลอดภัย แล้วเราจะ
เลือกไปอยู่ภพภูมิไหนก็ได้ ไม่ว่าวิบากกรรมจะมาตัดรอนชีวิตของ
เราให้ตายแบบไหนก็ตาม ไม่ต้องไปกังวลกับมัน พระธรรมกาย
ในตอนนี้แหละจะช่วยให้เราได้ไม่ต้องไปแหวะที่ยมโลก ไม่ไปแหวะบน
พื้นมนุษย์ มันแหวะไปเลย ไม่ต้องแหวะ แหวะไปเลย

ที่ของเรา หมู่คณะของเราอยู่บนชั้นดุสิตนะลูกนะ ผูกใจ
ไว้ตรงนั้น เพราะฉะนั้นต้องสร้างกำลังบุญไปให้ถึงทั้งทาน ศีล
ภาวนา ทำให้ครบถ้วนบริบูรณ์เลย

ที่ของเรา วรบุญพิเศษอยู่ตรงนั้น พิเศษอย่างไรก็จะค่อย ๆ
ทยอยเล่าให้ฟัง แต่ตอนนี้ต้องปูพื้นฐานกันไปก่อน ให้เราได้คุ้น
เคยเกี่ยวกับเรื่องภพภูมิ เรื่องกฎแห่งกรรม กฎแห่งไตรลักษณ์
หรือกฎเกณฑ์ต่าง ๆ เรื่องบุญ เรื่องบาป เรื่องใส เรื่องหมอง
ต้องศึกษาตรงนี้ให้คล่องเสียก่อน

เพราะฉะนั้น ต้องจับหลักให้ได้ จับหลักได้แล้วชีวิตปลอดภัย
แล้วก็มีชัยชนะ มีความสุขตั้งแต่ยังไม่เข้าถึงเลย ถึงธรรมกาย

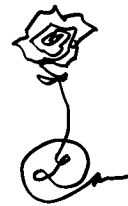

เมื่อไรก็สุขเมื่อนั้น หรืออย่างน้อยก็ให้ได้ดวงธรรมใส ๆ เข้าถึงดวงธรรมเมื่อไรก็สุขเมื่อนั้น สุข สดชื่น เบิกบาน อย่างที่เราไม่เคยเป็นมาก่อน เป็นความสุขที่กว้างขวาง มีปริมาณไม่จำกัด เป็นอิสระ เป็นตัวของตัวเอง แค่เข้าถึงดวงธรรมใส ๆ

อารมณ์ที่จะเข้าถึงธรรมจะคล้าย ๆ กับอารมณ์ใกล้จะหลับ แต่ว่ามีสติ มีความรู้ตัว มีความสบาย มันคล้าย ๆ กันเลย กับตอนที่เรากำลังจะหลับ แต่ตอนใกล้จะหลับมันขาดสติ จะสบายอย่างเดียว แล้วก็หลุดหลับไปเลยตรงฐานที่ ๗ แต่จะเห็นธรรมต้องมีสติเพิ่มขึ้น

สติ สบาย สม่่าเสมอ สัมเกตให้ตื่นะลูกนะ

หลวงพ่อรัญมชโย

สาธุชน : บ้านแก้วเรือนทองของคุณยายอาจารย์ฯ : ๑๙.๐๐ - ๒๑.๐๐ น.